

Kæmpestenen

Os sagnet beretter at fordem i Nord
der færdedes kæmper fuldmange
så stærke som bjørnen, der skoven beboer
og tykke og brede og lange.

Men dengang da lyet fra Østen oprandt
og kasted` en stråle mod Norden,
de Kæmper med-samt deres idræt forsvandt,
ja næstendels sporeløs af jorden.

Da gudshuse rejstes så vide om land
og korset blev'plantet heroppe,
det hued` heel ilde, jeg siger forsand,
de vantro hedningekroppe.

De rasede mod det med frygtelig harm,
og prøvede kræfter og vælde,
men ej deres vrede og vældige arm
formåede korset at fælde.

På den tid, der vandred` en dag udi vår
i Himmestrupskoven en kæmpe.
Vred var han, og alt, hvad hans lune modstår,
må friste hel megen ulempe.

Han mored` sig med sin gevaldige krop
langs egenes stamme at strække
og prøve, om over den granklædte top
hans hoved og blik kunne række.

De træer, som kommer den kæmpe for fod,
alt som han i skoven fremtrængte,
dem rykte som småpinde op han med rod
og langt over skoven henslængte.

Han mumled' i skægget: » Du mægtige Thor
og Odin og Tyr, som vi dyrke,
samt alle de andre, som Godhjem beboer:
hvor er Eders vælde og styrke?

Hvi knuse I ikke den nymodens tro
med alle, som tør den bekjende?
See, folket det håner og spotter jer to,
og fra Eders altre sig vende.

Ak! Så var det ikke i fædrenes tid, -
Nej da var der guds frygt i landet,
Og troskab og styrke og drabelig id,
Men nu – nu er det noget andet!

O, I mine fædre! som glade og fro
i Valhallas højsal er bænket!
Ak, var jeg hos Eder i gudernes bo,
og blev af Valkyrier skænket!

Ak hviled' min aske i Tvillingehøj
i Vejrum hos Eder, o fædre!
da skued' jeg ej dette fremmede tøj,
men havde det ulige bedre!

Ak se til sin Ærtehøj kæmpen nu gik
til højden der norden for Mammen,
men hvad han i sigte og syne nu fik,
det blev ham slet ikke til gammen.

Den hele befolkning i Vejrum der stod
og monne så rastløse virke:
De rejste just lige ved højenes fod
en hyggelig Kristenkirke!

Da kæmpen det så, blev han uhyre gram,
hans øje det sprudede gnister,
enhver, som ham såe, måtte ræddes for ham,
det farlige lange register!

Han brummed` »Hvad er det, den dværgeslægt vil?
De vove en kæmpe at drille:
Da skal jeg puds, som de mindst troer mig til,
ret artig de puslinge spille.

Skal fædrenes hvilested gøres fortræd?
Jeg mente, det var deres eget!
Må selv end de døde ej hvile i fred:
Nej, det er dog rigtig for meget! »

Nu skræved' han hen til det offerbord, -
der hviled' på oprejste stene,
en overligger så bred og så stor,
den sidste den tog han alene.

Han krysted` forbitret den kæmpesten hård,
man måtte derover vel grue,
thi hul for hver finger om tusinde år,
endnu var på stenen at skue.

Nu tog han i sigte mod kirken med hast
Ret som, når vi andre slåe kegle,
Men stenen endnu han indsluttede fast
Alt med sine jernhårde negle.

Så slynged' han ud den med hele sin magt,
og hvis den til målet var kommet,
han havde et slag de bygmestre bragt,
de havde tilfulde fornummet.

Det sused' og brused' i luften så sært
som efterårs tordenbyge,
mens stenen det bedste den nys havde lært
fremad udi luften lod stryge.

Og hver, som den sjældne luftsejler såe,
på samme forbavsede gloede.
At verden nu straks skulle til at forgåe,
man fuld af forskrækkelse troede.

De Korreborg-piger blev hjertebeklemmt,
dog slap de alene med skrækken,
men tabte dog, hvilket jo rigtig var slemt,
det blegede lærred i bækken.

Men, gunstige læser, du længes nok hart
ad enden, som vel jeg kan tænke.
Jeg finder det billigt, - og skal jeg ret snart
dit ønske opfyldelse skjænke.

Vor sten gik ej ganske den påtænkte vej,
som alt nok min læser har mærket:
det ønskede mål den opnåede ej,
ej heller forstyrrede værket.

Den sagtnedes stedse alt mer` i sin fart
og sænked' sig mere mod jorden,
at samme da også den nåede snart,
den ting er nu vel i sin orden.

Den lagde til hvile sin bly tunge krop
ved vejen der midt i Ravnhule.
Med angst og forskrækkelse flagrede op
de ravne og andre småe fugle.

Det rysted' i jorden så vidt der omkring,
da stenen i faldet den nåede,
og ane, som mærked' den sælsomme ting,
om jordskælv og ulykker spåede.

Ved kirken vel også man stødet fornam,
forundret omkring mon skued`,
men kirken ej ringeste Me'n fik ve ham,
som samme med undergang trued`.

Min gunstige læser! – den står der endnu,
Og synes at ville sige:
”Jeg håber at stå, når din Rimer og Du
Er vandret til skyggernes rige.”

Niels Andersen

Niels Andersen, (lærer i Aalum (1826-52)
født i Bjerring 1794. Datteren Laura, blev gift
med kromand og købmand Jens Hesselbjerg
Sørensen i Vejrumbro, og datteren Ane Elisabeth
blev gift med lærer og sparekassebestyrer Ole P. Mogensen,
Ørum.

*Stenen, der er omtalt i digtet, kan i dag ses ved Viskum
Hovedgård. Om stenen og dens placering kan du læse mere
under Viskum sogn.*